

декорирано съ килими и части отъ костюми. Виждашъ мобилитѣ отъ нашенска материя на Ив. Бруха и с-ие отъ София. На дъното, отъ дѣсна страна, въ единъ стъкленъ шкафъ, до който не досѣга твърдѣ електрическата свѣтлина, съ която цѣлъ денъ се освѣтлява (понеже е тъмно) нашето дюкянче — сж наблъскани разни кутии съ тютюнъ и панироси. Посѣтителя може да ги забѣлѣжи по-скоро съ обоняние, отколкото съ зрѣнието си. Виждашъ една восчена фигура, облѣчена като селска булка, друга — като Шопъ, трета представлява единъ майоръ въ пълна парадна форма. Надъ бюрото на г. Шопова е закачена картата на България. И добръ, че има карта, иначе любопитнитѣ Американки хичъ не могатъ да се досѣтятъ, отъ гдѣ излиза розовото масло. Г. Шоповъ, винаги любезенъ, постоянно имъ преподава география по картата, като почва уроцитѣ си отъ Цариградъ (иначе немогатъ да разбератъ) и води съ бастона си до Едрене, сетнѣ прескочи до нашата столица; сетнѣ обиколи съ бастона си границитѣ на България и се спре въ Розовата долина, която той за по-голѣмъ ефектъ я прекъстилъ на „тъй наречения земенъ рай“. Американкитѣ, жѣдни за знания, зяпнали го въ устата и на всѣка минута повтарятъ „о yes! yes!“ „all right“. Азъ съмъ се навелъ до бюрото и си закривамъ лицето съ единъ български вѣстникъ и си мисля: „Господи, дано американкитѣ не помолятъ г. Шопова да имъ прѣведе нѣщо отъ нашия вѣстникъ, за да се запознаятъ по-добръ съ нашата татковина“. Въ вѣстника, който държахъ въ ржцетѣ си, се расправяше подробно за нѣкакви „абички и салаши“ и незнамъ за какви-си „Михалакеви въспитанници“. Любопитството на американкитѣ би поставило въ